

Императорътъ се посвѣтвалъ съ патриархътъ по тѣзи работа и отрѣдили да пратятъ св. Константина при Сарацинския царъ за тѣзи цѣль. Св. Константинъ, който се билъ вече отличилъ не отколѣ въ прѣпирнята си съ сваления Цариградский патриархъ Анния по въпросътъ за почитанието на святитѣ икони и билъ оборилъ всичкитѣ му доводи противъ това почитание, отишълъ на драго сърдце при казанния царъ въ Милитенъ. Тамъ той, водѣйки разискванията съ ученитѣ араби Мохамедани прѣдъ многобройни слушатели, показвалъ най бляскаво своитѣ обширни познания въ истинитѣ на Християнската вѣра и Мохамеданитѣ останали посрамени*). Отъ ядъ къмъ св. Константина тѣ се опитали да го отровятъ, но несполучили, защото Богъ го закрилялъ и пазялъ отъ зло: отровата не го поврѣдила!

и разисквания за коя е най добрата и права вѣра и слѣдователно най спасителна за хората въобще.

*) Между Сарацинитѣ живѣяли доста Християни, но тѣ се отнасяли много прѣзрително къмъ тѣхъ: подигравали ги всѣкакъ и имъ подмиѣтали, че като почитатъ св. Троица, кланяли се билъ на трима богове, а не само на единъ като тѣхъ. Сарацинитѣ билъ надраскали по вратата на Християнскитѣ къщи най безобразни дяволски фигури. И, когато св. Константинъ стигналъ въ столицата имъ, тѣ му посочили съ злорадство тѣзи фигури и лукаво го попитали може ли позна какво показвали тѣ; Той имъ отвърналъ; виждамъ и познавамъ, че това сѣ дявол-